

Vital universel kreativitet på plade

af Hanne Tofte Jespersen

Primi Band: *Primi* (Rosen, 1984, ROLP-29)

En af egenskaberne ved musik er at den kan befordre rejser – som endda kun kræver een forudsætning: at man åbner sindet, folder ørerne ud og lytter.

Primi Bands første LP *Primi* er en fin guide til rejser på de indre planer. Og det er meget vital musik. Jeg har tidligere oplevet gruppens koncerter som både umiddelbar smittende energi og som invitationer til spændende ture. Primi Band på scenen plejer at være en såvel musikalsk som scenisk, visuel oplevelse, hvor musik og bevægelse fra de mange spillende og syngende kvinder (på pladeindspilningen 10*) med kendte og fremmedartede instrumenter tilsammen formidler et eget vibrerende univers. Hvad sker der med dette univers, når det formidles via plade? Overlever Primi-kvaliteterne optagelse, mixning og udsendelse over de hjemlige højttalere?

Ja de gør. *Primi* er en yderstlevende plade, hvis musikalske univers i sig selv er mangedimensionalt. Primi Bands musik er meget kollektivt baseret. Hvis du har set og hørt Marilyn Mazur spille trommer, kan du prøve at forestille dig den intensitet og sprudlende energi, der er i hendes spil, ført videre ud på stemmer, vokale og instrumentale, som udbygger og tilføjer nye dimensioner til et vitalt kraftfelt sprængfyldt med liv.

Primi Band spiller Marilyn Mazurs

musik, hun spiller selv med, og Primi Band har vel indtil nu været den sammenhæng, hvor hun har arbejdet mest med sin egen musik. Det vil sige, at al musikken på *Primi* er komponeret af Mazur. Men musikken er en kollektiv realisering, hvor det ville give et forregnet billede at fremhæve enkeltpræstationer. Musikken er netop karakteriseret ved *helhed*.

Det overraskende og vitale i musikken kommer mange steder fra. Det ligger i den specielle klangverden, i kraft af instrumenter og udnyttelsen af de klangmuligheder, som sammensætningen af dem giver. Her spiller sangstemmer (textløst) en stor rolle. Det beror også på det melodiske materiale, som ofte er ostinat-figurer over ret få toner, som spændes op imod andre ostinater – og som ind imellem afløses af rolige afsnit, store klangflader. Og det ligger

endelig i den rytmiske 'drive', der er i mange af passagerne, med et orgie af underliggende rytmiske virkninger fra trommer, percussion, bas, marimba etc. Et organisk orgie vel at mærke.

Side 1 består af 6 numre. Den rummer både stort anlagte numre som åbningsnummeret *The organic layers and praiers of paint and patterns*, der er et eksempel på det, der gør *Primi* til en plade med mange lag at dykke ned i som lytter. Og den rummer kortere numre som det afsluttende *Air for the green*, som er bygget op omkring en umiddelbart iørefaldende vokalostinat, som jeg tydeligt husker fra tidligere koncertoplevelser med Primi Band.

Noget af det betagende ved Marilyn Mazurs musik ligger i opbygningen af et univers, der udvikles, forvandles, brydes, vokser videre. Side 2 udgøres af en suite, *The ocean suite*. Det var den side, jeg i første omgang hæftede mig ved. Indledningen, *Naked beauty pain* foregår i et musikalsk rum, der er på en gang nærværende og udenfor tid, med kor af stemmer over et vibrerende, pulsløst akkompagnement. Det følgende *Ocean prelude* starter i det fjerne, men rykker snart helt tæt på og bliver en pulserende verden, et af pladens umiddelbart mest medrivende numre, med en for Primi Band karakteristisk vokal-ostinat og en flot sax-solo. Se-

nere i samme nummer følger et forrygende samspil mellem tenorsax og trommer, og det afløses af *Søkvens*, som indledes med hviskende stemmer og »vandlyde«. *Mystikpunkt* bruger mørkere klangfarver, blæserakkorder over en »sær« basostinat og med tenorsax-solo. *Chaa*s er i lang tid et flydende, pulsløst univers, synth-klange der undervejs tilføjes flere og flere enkelte indfald fra saxer og percussion, som så udvikles, samles og kulminerer i et eksplosivt, gigantisk lydsceneri. Det afsluttende *Naked beauty chorus* er et kor af stemmer, et karakteristisk udtryk for Primi-universet – som vel at mærke ikke forbliver deres, men netop åbner sig for den, der vil lytte til det.

Man taler en del om New Age-musik nu. Primi Bands/Marilyn Mazurs musik lader sig ikke beskrive med en etiket. Men vital energi, organisk helhed, smittende livsglæde berettiger den måske til 'New Age'-betegnelsen mere end så megen anden musik, der sælges under det prædikat. *Primi* kan faktisk bære det.

* de 10 kvinder er: *Annette Bork Andersen* (bas, bambusfløjte), *Cæcilia Glode* (trommer, sang, marimba), *Trine von Bülow* (congas, percussion), *Dorte Skovgård* (perc., indisk banjo, mridangam), *Lise Dynnesen* (klaver, harmonium, dx7-synth.), *Cathrine Nordseth* (sang, sangsolo, bas), *Marianne Schultz* (tenorsax, soloer, bambusfløjte), *Lotte Anker* (sopran- og tenorsax, soloer, sang), *Gudrun Sørensen* (shenai, fløjte, tenorsax), *Marilyn Mazur* (trommer, marimba, orgel, klaver, sangsolo).

DEBAT

»Der er for alvor gået Poul Reumert i den« – om folkemusik og »folk«

Kære Henrik Adler.

Jeg har læst dit indlæg i sidste nummer af modspil, og husker vores samtaler udmærket. Jeg synes dog, at du skøjter for meget på overfladen og har derfor besluttet at svare.

For at vide hvad jeg snakker om, vil jeg starte med at definere.

Folkemusik eller traditionel musik er for mig musik der skal defineres efter sin funktion.

Sømandens sange når han satte sejl, malkepigen når hun malkede, spille-mændenes melodier når de filede løs midt i en hoben svedende, dansende mennesker, har den fælles funktion, at sangene og melodierne er vigtigere end de mennesker der tilfældigvis er sammen om dem, og at sangene har en funktion.

Den afgørende forskel er, at den musik og de sange vi hører på bl.a. festivalerne, hænger uløseligt sammen med de folk der spiller. Musikerne og sangerne optræder, oftest gennem et forstærkeranlæg. Funktionen er blevet en anden, men jeg synes ikke man kan snakke om dårligere eller bedre, bare en anden. Efter den her teori kan en Abbasang godt være folkemusik afhængigt af hvor den bruges. Hvis vi synger den sammen når vi plukker jordbær er det folkemusik. Dialektikken har altid fungeret mellem folkemusik og kunstmusik.

Jeg har aldrig sagt jeg spiller rock! Jeg sagde, at vi spiller på rockens præmisser. Rocken optræder på nogen-

lunde samme præmisser som Poul Reumert. Det handler om illusion og forførelse. Men også om at sætte det igang der er inden i publikum. Den bedste musikalske oplevelse hænger sammen med de følelser, der bliver vakt til live i den enkelte.

Altså snakker vi om at optræde. Træde op på en scene og servere noget. Der er mit orkester mere i familie med CV Jørgensen end Rebildspillemandene, selv om det musikalske arvegods er hentet, for en dels vedkommende, fra de samme kilder som Rebildspillemandene, mens der er mere sort folkemusik i CVs musik.

Du taler så meget om folkemusikens selvhad. For mig at se er det bare det, at det efterhånden er blevet sådan, at når man siger man spiller folkemusik siger langt de fleste publikummer gab. Det er blevet en myte, især blandt det yngre publikum, at folkemusik er kedeligt. Og det er den sandsynligvis også i mange tilfælde. Myter starter altid med en snært af sandhed i sig. Hvis Allan Olsen ved at undlade at sætte prædikatet folkemusik på sig, kan trække lidt mere, så gør han da selvfølgelig det. Af samme årsager kaldte jeg i starten ikke mit orkestres musik for folkrock, fordi det gjorde det sværere at sælge i telefonen. Nu da folk kender musikken, vil jeg da hjertens gerne kalde det folkrock, for nu er det ligemeget. Nu skal folk nemlig ind og høre Lars L.-Band.

At sætte musik i båse er jo kun et problem når man skal tale eller skrive om